Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Εσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος — *Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 37*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἄλλα τρία πτώματα εἶνε τώρα ξαπλωμένα καὶ βάφουν μὲ τὸ αἷμά τους τὴν ἄμμο. Ἕνας μόνο σκύλος ἀπομένει ζωντανός. Πληγωμένος, κάνει ἕνα τεράστιο, ἀπελπισμένο πήδημα καί, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν μαύρων, πέφτει μπροστὰ στὴν Κολέττα, ποὺ κατατρομαγμένη θέλει νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ. Τὸ τρομερὸ θηρίο εἶνε σηκωμένο στὰ πισινά του πόδια καὶ βάζει τὰ μπροστινά του στοὺς ὤμους τῆς μικρῆς, ποὺ κάμπτεται ἀπὸ τὸ βάρος. Λίγο ἀκόμη καὶ τὴν στραγγαλίζει μὲ μιὰ δαγκαματιά. Ἡ Κολέττα αἰσθάνεται τώρα τὴ φλογερὴ πνοὴ

«Κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κόρη του, ὁ Βραζιλιανός;...» (Σελ. 291, στ. γ'.)

τοῦ μελοστοῦ στὸ πρόσωπό της... Ἀλλὰ ὁ Ἀλβαράδο εἶν' ἐκεῖ καὶ προσέχει. Δὲν ἔχει μαχαῖρι αὐτός, οὔτε θέλει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ρεβόλβερ του, ποὺ ὁ κρότος του θὰ ξυπνοῦσε τοὺς ἀνθρώπους τῆς βίλλας. Πετᾷ λοιπὸν ἀμέσως τὸ ἄχρηστο ὅπλο, ἁρπάζει τὸν σκύλο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καί, μὲ ἀπότομο κίνημα, τὸν ἀναποδογυρίζει. Ὁ σκύλος σηκώνεται πάλι καί, αὐτὴ τὴ φορά, πηδᾷ στὸ λαιμὸ τοῦ Ἀλβαράδο. Ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐπερίμενε. Μὲ τὸ δυνατό του χέρι, ἁρπάζει τὸ θηρίο ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ σφίγγει, σφίγγει ὁλοένα. Τοῦ κάκου ὁ σκύλος, νικημένος, ἀγωνίζεται, προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ τὸ θανάσιμο ἐκεῖνο σφίξιμο. Ὅταν τὸ χέρι τοῦ Ἀλβαράδο κρατῇ κάτι τί, δὲν τὸ ἀφίνει παρὰ ὅταν θέλῃ αὐτός. Ἀκοῦονται μερικὰ βραχνὰ γρυλλίσματα, ἔπειτα ἕνα μεγάλο, πνιγμένο ἀγκομαχητὸ καὶ ὁ τεράστιος ὄγκος σωριάζεται στὰ πόδια τῆς Κολέττας.

«Ὅταν τὸ χέρι τοῦ Ἀλβαράδο κρατῇ κάτι τί...» (Σελ. 293, στ. 6'.)

Καὶ τὸ τελευταῖο σκυλὶ εἶνε νεκρό. Ὁ δρόμος εἶνε ἀνοικτός! Ὁ κτηματίας στέκεται μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ θόρυβος τῆς πάλης δὲν ἀκούσθηκε μέσα. Εὐτυχῶς ὁ κῆπος εἶνε μεγάλος. Ὅλα στὸ σπίτι φαίνονται ἥσυχα. Κανένα φῶς, καμμία κίνησις στὰ παράθυρα.

—Ἔμπρός! προστάζει ὁ Βραζιλιανός.

* *

Τὸ μικρὸ στράτευμα προχωρεῖ, ἕρπει κρυμμένο πίσω ἀπὸ κορμοὺς δένδρων ἢ θάμνων, καὶ φθάνει κοντὰ στὰ κτίρια. Ἐκεῖ χωρίζεται γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς ποὺ ἔλαβεν ἀπὸ πρίν.

Ὁ Ἀνρικέζ, μὲ τέσσαρας μαύρους πηγαίνει νὰ δέσῃ καὶ νὰ φιμώσῃ τὸν θυρωρὸ καὶ τοὺς κηπουρούς. Ὁ Ἀλβαράδο θάρχιζε τὴν ἔφοδο κατὰ τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου, μόλις ἐτελείωνε ἡ προπαρασκευαστικὴ αὐτὴ ἐργασία στὰ οἰκήματα τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ Ἀνρικὲζ θάναβε καὶ θάσβυνε τρεῖς φορὲς τὸ μικρὸ ἠλεκτρικό του φανάρι.

Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, τὸ φωτεινὸ αὐτὸ σύνθημα ἐφάνη. Ὁ Ἀλβαράδο μποροῦσε τώρα νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του χωρὶς φόβο.

Ἀλλὰ πῶς νὰ μπῇ στὸ κατάκλειστο ἐκεῖνο σπίτι, μὲ τὴς δυνατὲς πόρτες καὶ τὰ σιδερένια παραθυρόφυλλα;

Ἀφοῦ ἐκύτταξε προσεκτικὰ ὅλα τὰ κουφώματα τοῦ ἰσογείου, ὁ κτηματίας σήκωσε τὰ μάτια στὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος. Μιὰ μπαλκονόπορτα μὲ διπλᾶ παντζούρια, ἄφινε νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ μέσα ὀλίγο φῶς. Ὁ Ἀλβαράδος ἔστεκεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ὡς ἀνιχνευτή.

Ὁ μαῦρος αὐτός, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν εὐλύγιστο κορμὸ ἑνὸς κισσοῦ, ποὺ ἀκκουμποῦσε στὸν τοῖχο, κατάφερε νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς τὸ μπαλκόνι καὶ νὰ διασκελίσῃ τὸ κάγγελο. Χάθηκε μέσα λίγες στιγμὲς κ' ἔπειτα ξαναφάνηκε καὶ εἶπε:

— Τὴ λάμπα!

Τοῦ πέταξαν ἕνα κουβάρι σπάγγο, ποὺ στὴν ἄκρη τοῦ εἶχαν δέσῃ μιὰ λυχνία Μποῦνσεν μὲ φυσητῆρα. Ἡ λυχνία αὐτὴ κάνει φλόγα τόσο δυνατή, ὥστε μπορεῖ νὰ λυώσῃ κάθε μέταλλο, Καθὼς βλέπετε, ὁ Βραζιλιανὸς εἶχε πάρῃ ὅλα του τὰ μέτρα. γιὰ τὴν τολμηρὴ αὐτὴ ἐκστρατείαν.

Μὲ τὴ λυχνία τοῦ Μποῦνσεν, ὁ μαῦρος κατώρθωσε νὰ λυώσῃ τὰ σιδηρικὰ τῆς κλειστῆς μπαλκονόπορτας, ὅπου ἐχρειάζετο, καὶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Τότε φάνηκε πάλι καὶ τοὺς ἔκαμε νεῦμα ὅτι μποροῦσαν νὰ ναιβοῦν.

Ὁ Ἀλβαράδο, κατευχαριστημένος, εἶπε στὴν Κολέττα:

— Βλέπεις τώρα, μικρή, πῶς μπαίνει κανεὶς σ' ἕνα σπίτι ὅταν δὲν εἶνε προσκαλεσμένος;

— Βλέπω, ἀποκρίθηκε ἡσυχα ἡ Κολέττα. Ἀλλὰ τί περιμένοιμε τώρα; Ἐμπρὸς λοιπόν!

Ὁ Ἀλβαράδο ἔνευσε ς' ἕνα μαῦρο, ποὺ ἔλυσε ἀμέσως τὸ μακρὺ ζωνάρι του καὶ προχώρησε στὴν Κολέττα, γελαστός, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὴν προσκαλέσῃ νὰ χορέψουν.

Αὐτὴ κατάλαβε καὶ, χωρὶς νὰ διστάσῃ, παραδόθηκε στὰ δυνατὰ χέρια τοῦ ὑπηρέτη. Ὁ μαῦρος τότε ἔδεσε τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ ζωναριοῦ στὸ λαιμὸ του κ' ἐτύλιξε μὲ τὴν ἄλλη τὴ μέση τῆς Κολέττας. Ὕστερα, μὲ μιὰ εὐκινησία κ' ἐπιτηδειότητα θαυμαστή, ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸν τοῖχο μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του. Κ' ἐνῷ αὐτὸς ἀνέβαινε, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν κισσὸ καὶ ἀπὸ τὴς ἀνωμαλίες τῆς προστόψεως, οἱ ἄλλοι ἦταν ἀραδιασμένοι ἀπὸ κάτω, ἕτοιμοι νὰ πιάσουν τὴν Κολέττα, ἂν συνέβαινε κακὸν ἀπευκταῖο.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτε. Ἡ Κολέττα πατεῖ τώρα θριαμβευτικὰ στὸ μπαλκόνι, ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ μπαλκονόπορτα. Ἀπὸ τὴ χαρά της, φιλεῖ τὸν πιστὸ μαῦρο ποὺ τὴν ἀνέβασε τόσο καλὰ, καὶ στὰ δυὸ μάγουλα. Κ' ἐνῷ ἡ μικρὴ Παριζιάνα φανερώνει ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη της κ' ἐνθουσιάζει ὅλους τοὺς μαύρους, ὁ Ἀλβαράδο, μὲ ὅσους ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἀναβαίνει καὶ αὐτὸς 'στὸ μπαλκόνι.

***

Ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὴς λυωμένες θηλειές, μπαίνουν ὅλοι στὸ σπίτι κ' εὑρίσκονται ς' ἕνα φωτισμένο μακρυνάρι, ποὺ ὁ Ἀλβαράδο τὸ ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Εἶνε ὁ διάδρομος ποὺ ὁδηγεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ. Νὰ ἀπέναντι ἡ πόρτα!

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσαν γιὰ νὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖ, ἀκούονται βήματα κ' ἕνας νοσοκόμος, νυκτοφύλακας, παρουσιάζεται στὴ σκάλα.

Ὁ Τὼμ τὸν περίμενε. Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ φωνάξῃ, σαστισμένος μπροστὰ στὸ ἀπρόοπτο θέαμα ποὺ ἔβλεπε, ὁ γίγαντας τὸν ἁρπάζει, τοῦ περνᾷ ἄφε-σβύσε ἕνα φίμωτρο στὸ στόμα καὶ τοῦ δένει χέρια καὶ πόδια. Ἔπειτα τὸν κλωτσᾷ πρὸς τὸν τοῖχο καὶ ψιθυρίζει:

—Ἕνας λιγώτερο!

Τὰ ἴδια ἔπαθαν ἄλλοι τρεῖς νοσοκόμοι, ποὺ φύλαγαν ἐκείνη τὴ νύκτα τὸ κατάστημα.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Κολέττα, ποὺ ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ φανῇ χρήσιμη, ἐπροχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου κ' ἔβαλε ταυτί της νακούσῃ τί ἐγίνετο μέσα.

—Ὤ, ὤ! ἔκαμε σὲ λίγο, καλοῦσα τὸν πατέρα της· δὲν κοιμᾶται.

Ὁ Ἀλβαράδο ἐπλησίασε καί, σιγὰ-σιγά, ἡ Κολέττα τοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶνε μονάχος. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει μέσα κάποια κυρία... Δὲν ἐννοῶ τί λένε, τὸ αὐτί μου ὅμως ἐπῆρε τόνομα τοῦ φίλου μου, τοῦ Ἐρρίκου Δαλλινύ... Γι' αὐτὸν μιλοῦν.

—Καλά, ἔκαμε ὁ Ἀλβαράδο, σὲ λίγο θὰ βεβαιωθοῦμε.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀπογεύματος, ὁ Βραζιλιανὸς ἐνθυμεῖτο καλά, ὅτι τὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ, ἀπὸ τὸ παρακείμενο δωμάτιο, ποὺ ἦταν βιβλιοθήκη, ἐχωρίζετο ἁπλῶς μὲ μιὰ πορτέρα ἀπὸ χονδρὸ ὕφασμα. Καὶ ἀφοῦ ἡ ὁμιλίες ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἐσκέφθη ὅτι μποροῦσε νὰ μπῇ στὴ βιβλιοθήκη.

Εὐτυχῶς ποὺ καὶ ἡ βιβλιοθήκη εἶχε πόρτα στὸ διάδρομο καὶ — τί χαρά! — ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν ἦταν κλειδωμένη. Μὲ προφύλαξι λοιπὸν ὁ κτηματίας ἔστριψε τὸ χερουῦλι κι' ἔνευσε στὴν Κολέττα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τοὺς ἀνθρώπους του τοὺς ἄφισε στὸ διάδρομο, μὲ τὴ διαταγὴ νὰ τρέξουν μόλις τοὺς ἐφώναζε.

Κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κόρη του, ὁ Βραζιλιανὸς μπῆκε σιγὰ-σιγὰ στὴ βιβλιοθήκη, ποὺ ἦταν σκοτεινή. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ μισοσηκωμένη πορτέρα, ἐφαίνετο τὸ γραφεῖο φωτισμένο. Ἔτσι μποροῦσε νὰ βλέπῃ καὶ νὰκούῃ ὅ,τι ἐγίνετο κ' ἐλέγετο ἐκεῖ - μέσα.

Πλησιάσας μὲ μεγάλες προφυλάξεις, ὁ Ἀλβαράδο ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ κ. Περὲζ ὁμιλοῦσε μὲ μιὰ κυρία, ποὺ ἐφαίνετο ὅτι τοῦ ζητοῦσε κάποια χάρι.

Ἂς ποῦμε ἀμέσως ποιὰ ἦταν ἡ κυρία αὐτή. Ἦταν ἡ χονδρὴ Πεπίτα, ἡ δῆθεν ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Ἀγκλάς.

Τί ἐγύρευε τέτοια ὥρα στὸ γραφεῖο τοῦ Περέζ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Σὰν κατακτητής.

«—Ὥστε λοιπόν, δεσποινὶς Πεπίτα, ἔρχεσθε νὰ μοῦ ζητήσετε νὰ κάμω ἕνα ἔγκλημα;

«—Δὲν φταίω ἐγώ, κύριε Περέζ. Ἐγὼ διαβιβάζω ἀκλῶς τὴν πρότασι ποὺ μ' ἐπεφόρτισαν νὰ σᾶς κάμω καὶ

«—Θὰ ἐξαφανισθῇ!»
(Σελ. 298, στ. α'.)

εἶνε ὁ διάδρομος ποὺ ὁδηγεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ. Νὰ ἀπέναντι ἡ πόρτα!

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσαν γιὰ νὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖ, ἀκούονται βήματα κ' ἕνας νοσοκόμος, νυκτοφύλακας, παρουσιάζεται στὴ σκάλα.

Ὁ Τὼμ τὸν περίμενε. Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ φωνάξῃ, σαστισμένος μπροστὰ στὸ ἀπρόοπτο θέαμα ποὺ ἔβλεπε, ὁ γίγαντας τὸν ἁρπάζει, τοῦ περνᾷ ἄφε-σβύσε ἕνα φίμωτρο στὸ στόμα καὶ τοῦ δένει χέρια καὶ πόδια. Ἔπειτα τὸν κλωτσᾷ πρὸς τὸν τοῖχο καὶ ψιθυρίζει:

—Ἕνας λιγώτερο!

Τὰ ἴδια ἔπαθαν ἄλλοι τρεῖς νοσοκόμοι, ποὺ φύλαγαν ἐκείνη τὴ νύκτα τὸ κατάστημα.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Κολέττα, ποὺ ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ φανῇ χρήσιμη, ἐπροχώρησε

σᾶς ἐγγυῶμαι, ὅτι ἂν δεχθῆτε, δὲν φοβᾶσθε νὰ πάθετε τίποτα.

«—Φυσικά, γιατὶ τότε θὰ ἦσθε συνένοχός μου. Καὶ ὅταν ἔχω συνένοχο τὴν ἀνεψιά τοῦ γεροντιαστοῦ Κομπαράδο, δὲν διατρέχω κανένα κίνδυνο.

«—Βλέπετε λοιπὸν πόσο εἶνε εὔκολο νὰ κάμετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητεῖ ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ὁ κ. Ἀγκλάς; Ἔπειτα, σᾶς συμφέρει πολύ. Θὰ ὠφεληθῆτε σημαντικά.

«—Ἔτσι, λέτε;

«—Βεβαιότατα. Καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη τέτοια δουλειὰ ποὺ κάνετε. Ὁ θεῖός μου μοῦ εἶπε τὴν ἱστορία τοῦ γέρου Ἰδανὲζ ντὰ Κώστα...

«—Σιγά! σᾶς παρακαλῶ!.. Περιττὸ νὰ μοῦ θυμίζετε ὅτι ὁ θεῖός σας μ' ἔχει στὰ χέρια του. Ναί, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ζητεῖ...

«—Λοιπόν, σύμφωνοι! Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἐπιθυμεῖ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὸν μικρὸ Ἐρρίκο Δαλλινύ, σὲ τέσσερες, τὸ πολὺ σὲ πέντε ἡμέρες. Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ αὐτὸ ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, γιατὶ ὁ κ. Ἀγκλὰς θὰ μὲ πάρῃ, μόλις ἐξαφανισθῇ αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ εἶνε, ὡς φαίνεται, ἐχθρός του ἐπικίνδυνος.

«—Καλά... Θὰ ἐξαφανισθῇ...

«—Καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ στείλετε στὸν κ. Ἀγκλὰς τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἐρρίκου Δαλλινύ, τὴν ἴδια ἡμέρα θὰ λάβετε ἕνα τσὲκ ἀπὸ δέκα κοῦτις ρέϊς. Ἔ, δὲν εἶνε λίγα! Γιὰ συλλογισθῆτε!..

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ φίλος μας ἐπρότεινεν 'ς τὴ Διάπλασι νὰ κάμῃ κ' ἕνα Διαγωνισμὸν Κρυπτογραφίας. Νὰ σᾶς δώσῃ δηλαδὴ ἕνα κείμενο γραμμένο κρυπτογραφικῶς καὶ νὰ σᾶς ἀφίσῃ νὰ βρῆτε μόνοι σας τὸ κλειδὶ καὶ νὰ τὸ διαβάσετε. Καθὼς εἴδατε, ἡ Διάπλασις βρῆκε καλὴ τὴν ἰδέα καὶ τὴν μελετᾷ. Κ' ἐγώ, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ βρεθῆτε σὲ λίγο ἀναγκασμένοι—ἀπὸ τὸ ἴδιο σας τὸ φιλότιμο, ἐννοῶ,—νὰ διαβάσετε ἕνα κρυπτογράφημα, θὰ σᾶς πῶ σήμερα μερικὰ γι' αὐτὴ τὴ... πνευματικὴ ἄσκησι.

Λύνεται, διαβάζεται εὔκολα ἕνα κρυπτογράφημα; Ὅταν ξέρῃ κανεὶς τὸ κλειδί, εὐκολώτατα. Ὅσοι ἀλληλογραφοῦν κρυπτογραφικῶς,—πρᾶγμα ποὺ συνεθίζεται πολύ, καθὼς ξέρετε, καὶ στὴν ἐπίσημη καὶ στὴν ἰδιωτικὴ ζωή,—πρῶτα-πρῶτα δίνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸ κλειδί. Κ' ἐπειδὴ τὰ κρυπτογραφήματα αὐτὰ εἶνε πολύπλοκα, γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὰ διαβάζῃ ὁ καθένας, ὅσοι ἀλληλογραφοῦν ἔτσι, ἔχουν καὶ βιβλία, «κρυπτογραφικὰ λεξικὰ» ποὺ τοὺς βοηθοῦν. Ὅσο γιὰ τὰ κρυπτογραφικὰ τῆς Διαπλάσεως, λύνονται πολὺ εὔκολα ἐπειδὴ τὸ κλειδὶ τὸ ξέρετε ἢ τὸ μαντεύετε, γιατ' εἶνε ἁπλούστατο: Τὰ γράμματα μιᾶς λέξεως παίρνουν αὔξοντα ἀριθμὸ καὶ κάθε ποὺ ἐπαναλαμβάνεται ἕνα γράμμα, στὴν ἴδια ἢ στὶς ἄλλες λέξεις, γράφεται μὲ τὸν ἀριθμό του.

Ναί, ἀλλὰ ὅταν δὲν ξέρῃ κανεὶς τὸ κλειδί; Ὅταν ὑπάρχῃ ἕνα ὁλωσδιόλου ἰδιαίτερο συνθηματικὸ ἀλφάβητο; Ὅταν συμφωνήσωμε, παραδείγματος χάριν, οἱ δυὸ μας, νὰ γράφωμε ἀντὶ ἑνὸς γράμματος τὸ προηγούμενό του (ω ἀντὶ α, α ἀντὶ β, β ἀντὶ γ κτλ.) κ' ἕνας τρίτος ἰδῇ ἔξαφνα γραμμένη τὴ λέξι «Γθωολωρθρ», θὰ καταλάβῃ ποτὲ ὅτι αὐτὸ λέγει «Διάπλασις», ἂν δὲν ξέρῃ τὴ συμφωνία μας; Καὶ σημειώστατε, ὅτι τὰ κλειδιὰ τῶν κρυπτογραφημάτων δὲν εἶνε ἔτσι ἁπλᾶ. Οὔτε τὰ προηγούμενα γράμματα βάζουν, οὔτε τὰ ἑπόμενα, οὔτε τοὺς ἀντιστοίχους ἀριθμούς, (1 ἀντὶ α, 2 ἀντὶ β, 3 ἀντὶ γ κτλ.) οὔτε τοὺς ἀντιστοίχους ἀριθμοὺς ἀνάποδα (1 ἀντὶ ω, 2 ἀντὶ ψ, 3 ἀντὶ χ, κτλ.) Αὐτὰ τὰ κλειδιὰ τὰ ξέρει ὁ καθένας καὶ τὰ μαντεύει. Εἶνε παιδιάτικα. Μεταχειρίζονται λοιπὸν ἄλλα συνθηματικὰ ἀλφάβητα, πολυπλοκώτατα, ἀφάνταστα. Νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ ἰδῆτε ὡς ποῦ φθάνει... ἡ πονηριά. Οἱ ἀλληλογραφοῦντες ἔχουν ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο τοῦ ἰδίου βιβλίου, ὁποιουδήποτε. Ὁ ἕνας λοιπὸν γράφει:

β, ιε, 250, 40, ζ, 86, 360, ψ, 120.

Ὁ ἄλλος ψάχνει τὸ βιβλίο καὶ βλέπει ὅτι ἡ β' σελὶς τοῦ προλόγου, ἀρχίζει ἀπὸ τὸ γράμμα Δ' ἡ ιε' ἀπὸ τὸ γραμμα ι, ἡ σελὶς 250 ἀπὸ τὸ γράμμα Α, καὶ ἔτσι σχηματίζει τὴν λέξιν Διάπλασις. Ἐδῶ βλέπετε, ὅτι τὸ ἴδιον γράμμα, τὸ Ι παραδείγματος χάριν, πότε παριστάνεται ὡς ιε' καὶ πότε ὡς ψ' ἐπίτης τὸ Σ, πότε ὡς 360 καὶ πότε ὡς 120. Διότι, φυσικά, πολλαὶ καὶ διάφοροι σελίδες τοῦ κοινοῦ βιβλίου ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ἴδιον γράμμα καὶ ὁ γράφων εἰμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ ὁποια θέλῃ. Κόπιασε λοιπὸν σὺ νὰ λύσῃς ἕνα τέτοιο κρυπτογράφημα, ὅταν δὲν ξέρῃς τὴ συμφωνία καὶ ὅταν δὲν ἔχῃς τὸ βιβλίο, ποὺ μεταχειρίσθηκαν οἱ δυὸ τους!

Καὶ ὅμως ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν ὑπάρχει Κρυπτογράφημα, ὅσο δύσκολο, ὅσο πονηρὸ καὶ ἂν εἶνε, ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸ διαβάσῃ ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος μὲ μιὰ μεγάλη ὑπομονή. Γιατὶ ἂν δὲν ξέρῃ τὸ κλειδί, πάντα θὰ ξέρῃ μερικὰ ἄλλα πράγματα: τὴν γλῶσσα τῶν ἀλληλογραφούντων, τὴς σχέσεις ποὺ τοὺς δένουν, τὴν ὑπόθεσι ποὺ ἔχουν μεταξύ τους, τὴν περίστασι ποὺ ἐπροκάλεσε τὴν ἀλληλογραφία κτλ. κτλ. Ἀπ' ὅλ' αὐτά, μιὰ λέξι νὰ μαντεύσῃ, βρῆκε τὸ κλειδὶ καὶ τὴς μάντευσε ὅλες. Ὅταν μάλιστα κάθε γράμμα παρουσιάζεται μὲ τὴν ἴδια παράστασι, μὲ τὸ ἴδιο σχῆμα, μὲ τὸ ἴδιο ψηφίο, τὸ διάβασμα γιὰ τὸν ὑπομονητικὸ σοφὸ, εἶνε εὐκολώτατο. Ὑπάρχουν πολλοὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι τρόποι, ποὺ διαβάζονται τὰ κρυπτογραφικὰ χωρὶς κλειδί, καὶ θὰ σᾶς ἀναφέρω ἐκεῖνον ποὺ μεταχειρίζεται ἕνας ἥρως τοῦ Ἔδγαρ Πὸε στὸ περίφημο διήγημά του «Ὁ Χρυσοκάραβος».

Ὅταν ἔχῃ κανεὶς μπροστά του ἕνα κείμενο κρυπτογραφικό, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ παρατηρήσῃ, νὰ μετρήσῃ πόσες φορὲς παρουσιάζονται τὰ ἴδια σημεῖα. Λοιπόν, τὸ σημεῖο ποὺ ἐπαναλαμβάνεται τὴς περισσότερες φορές, εἶνε τὸ Ο. Γιατὶ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὸ Ο εἶνε τὸ συχνότερο γράμμα. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἔρχεται τὸ Α, ὕστερα τὸ Ι, ὕστερα τὸ Π καὶ καθεξῆς. Αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰτὰ προσδιορίσῃ, μετρῶντας τὰ ἴδια γράμματο ἑνὸς ἑλληνικοῦ κειμένου καὶ τὰ ἴδια σημεῖα τοῦ κρυπτογραφήματος. Καὶ ὅταν πιὰ θὰ ξέρῃ τὰ κυριώτερα σημεῖα, τἀντικαθιστᾷ μὲ τἀντίστοιχα γράμματα, διαβάζει μερικὲς λέξεις καὶ... ἔχει ἀμέσως τὸ κλειδί.

Δὲν ξέρω τώρα τί εἴδους κρυπτογράφημα θὰ σᾶς δώσῃ ἡ Διάπλασις. Ἀλλ' αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα γενικῶς, γιὰ νὰ τὰ ξέρετε, καὶ πάλι, μπορεῖ καὶ νὰ σᾶς χρησιμεύσουν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΛΩΝ

ΕΙΣ ΝΕΑΡΟΝ ΗΡΩΑ

[ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ]

Κοντά σου, ἀγαπημένε μου,
κρυφὰ ἡ Πατρίδα στέκει
κι' ἕνα στεφάνι ἀτίμητο
κι' ἀμάραντό σου πλέκει...

Κι' ἐγώ, ἡ μανοῦλά σου, ἀγρυπνῶ·
Ἂς σὲ γλυκοκοιμίσῃ
τῶν λουλουδιῶν της τὸ ἄρωμα
καὶ τῶν ματιῶν μου ἡ βρύσι...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

— Πήγαινε γρήγορα! τοῦ ἐψιθύρισεν ὁ ἐπιστάτης, σπρώχνων αὐτὸν ἐλαφρῶς πρὸς τὸν κύριόν του.

Μειδιῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ πρίγκηψ Ἰβανώφ ἐκτύπησε θωπευτικῶς δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ μάγουλο τοῦ παιδιοῦ, ἐνῷ βαθὺς στεναγμὸς ἀνεδόθη ἀπὸ τὸ στῆθός του.

— Ἔλα τώρα! τοῦ λέγει ἀμέσως ὁ ἐπιστάτης.

Καὶ ὁ Τώνης, σαστισμένος ἀπὸ τὴν βωβὴν αὐτὴν σκηνήν, ἀκολούθησε τὸν γέροντα Ἰβάν, ἐνῷ ὁ πρίγκηψ, ρεμβός, ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸ πλοῖον, ἐκεῖ-κάτω, ἐχάνετο ὁλονὲν εἰς τοὺς ἰοχρόους ἀτμοὺς τοῦ ὁρίζοντος...

Ὁ μικρὸς μας φίλος συνῆλθε, μόνον ἀφοῦ εὑρέθη ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον.

— Λοιπόν, εἶδες τώρα ὅτι ὁ νέος σου κύριος δὲν εἶνε καὶ τόσο τρομερὸς ἄνθρωπος; τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν.

—Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Τώνης· ἀλλὰ τί μελαγχολικὸς καὶ δυστυχὴς ποῦ φαίνεται!

— Ἡ μεγάλες λύπες δύσκολα περνοῦν! ἐψιθύρισεν ὁ ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος ἔπαυσε νἀλλάξῃ ὁμιλίαν.

Ὁ Τώνης τὸ ἐννόησε καὶ δὲν ἐπέμεινεν. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διετηρήθη ἡ συγκίνησίς του ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐκείνην συνάντησιν μὲ τὸν πρίγκηπα.

Τοῦτο δὲν τὸν ἠμπόδισε νἀναλάβῃ μὲ ζῆλον τὴν νέαν του ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε δὲν ἦτον οὔτε δύσκολη οὔτε κουραστική: Ὤφειλε νὰ εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πρίγκηπος ἢ τοῦ ἐπιστάτου του καὶ νὰ πηγαίνῃ ἔξω ὅπου τὸν ἔστελλαν.

Ἐξ αἰτίας τοῦ φαιδροῦ καὶ ζωηροῦ χαρακτῆρός του, δὲν ἄργησαν νὰ τὸν συμπαθήσουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρέται τῆς βίλλας, οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τοῦ Ἰβάν, ἦσαν Γάλλοι.

Ἐν τούτοις, μεταξὺ αὐτῶν ἦτο κ' ἕνας, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Τώνης, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ἠτθάνθη, μεγάλην ἀντιπάθειαν.

Ἦτον ὁ σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου, Μάριος ὀνόματι, μὲ φυσιογνωμίαν πονηράν, ὕπουλον, μὴ ἐμπνέουσαν τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστοσύνην. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε παρουσιάσῃ λαμπρὰ πιστοποιητικά, ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος ἐστρατολογοῦσε τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικόν, τὸν ἐδέχθη χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τίποτε ἄλλο.

Κάθε στιγμήν, ὁ Τώνης ἐπιανεν αὐτὸν τὸν Μάριον νὰ ψάχνῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἢ νὰ κρυφακούῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰς θύρας. (*) Πολλάκις ἐσυλλογίσθη ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ δέ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην. Ἀλλ' ἂν ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔκαμνε χωρὶς κακὸν σκοπόν, ἀπὸ ἁπλῆν περιέργειαν, διατί νὰ τὸν βλάψῃ; Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτήν, δὲν τὸν κατήγγελλε.

Ὁπωσδήποτε, ὁ Τώνης ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἑαυτόν του νὰ ἔχῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρας σχέσεις μὲ τὸν σωφὲρ καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐκράτησεν αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν. Δὲν ἀπηύθυνε τὸν λόγον πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, παρὰ μόνον ὁσάκις τοῦ τὸ ἐπέβαλλεν ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσίας.

Μίαν ἡμέραν ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

Ὅλοι οἱ ὑπηρέται, μαζευμένοι εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑπηρεσίας, ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλια, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τώνης, ἐπιστρέφων ἀπὸ ἕνα θέλημα τοῦ πρίγκηπος, εἰσῆλθεν αἰφνιδίως κ' ἐπρόφθασε ν' ἀκούσῃ αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των:

—Ξέρετε λοιπὸν πῶς τὸν λένε τὸν Ἰβὰν σ' ὅλη τὴ γειτονειά; ἠρώτησεν ὁ σωφφέρ.

—Ὄχι! ἀπεκρίθησαν οἱ ἄλλοι.

—Τὸν λένε Μπάρμπα-Φοβητσάρη.

Γενικὸς γέλως ὑπεδέχθη τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, καὶ ὁ Τώνης τὰ ἤκουσε τόσον προσβλητικὰ διὰ τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην, ὥστε τὸ αἷμά του ἀνέβη εἰς τὸ κεφάλι.

Ἐπροχώρησε τότε πρὸς τὸν σωφὲρ καὶ τῷ εἶπε, κυττάζων αὐτὸν κατάματα:

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μιλῆτε ἔτσι γιὰ τὸν ἐπιστάτη μας, ποῦ εἶνε γέρος καὶ πρέπει νὰ τὸν σεβόμαστε ὅλοι.

Ὁ Τώνης ἐπρόφερεν αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τόσον θάρρος καὶ μὲ τόσην σταθερότητα, ὥστε τὰ γέλια, ἕτοιμα νὰ ἐκραγοῦν πάλιν, ἔπαυσαν ἀμέσως.

Μόνον ὁ σωφφέρ, ὁ ὁποῖος ὠχρίασεν ὀλίγον, ἐψιθύρισε μεσ' τὰ δόντια του:

— Ὁρίστ' ἐκεῖ ὁ αὐθάδης! ποῦ ἐννοεῖ νὰ δώσῃ μαθήματα στοὺς μεγαλειτέρους του!

Ὁ μικρός μας φίλος, προσδληθεὶς, ἠτοιμάσθη νἀπαντήσῃ· ἀλλ' ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ἡ μαγείρισσα, βλέποντες ὅτι ἠπειλεῖτο καυγᾶς σοβαρός, ἔσπευσαν φρονίμως νἀλλάξουν τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

«Εἶχε ἰδῇ τὴν εἰκόνα τῆς Μιμόζας!» (Σελ. 297.)

Τὸ μικρὸν λοιπὸν ἐπεισόδιον δὲν εἶχε συνεπείας, ὁ σωφφὲρ ὅμως δὲν κατεδέχθη τὸ μάθημα ποῦ ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Τώνης καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κάθε φορὰν ποῦ τὸν συναντοῦσε, δὲν παρέλειπε νὰ τῷ ρίπτῃ βλέμμα μίσους καὶ ἀπειλῆς.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ὁ Τώνης δὲν ἦτο δειλὸς καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἔδλεπε καὶ αὐτὸς τὸν σωφφέρ, ἐκορδώνετο καὶ τὸν ἐκύτταζεν ἀτενῶς διὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι δὲν τὸν φοβᾶται.

Διὰ νὰ εἴπωμεν ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἂν ὁ Τώνης ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ ὑπεραspισθῇ τὸν γέροντα ἐπιστάτην, καὶ ὁ σωφφὲρ ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον νὰ εἰρωνευθῇ τὴν δειλίαν του, διότι εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν συνοικίαν, καὶ ἴσως εἰς ὅλην τὴν πόλιν, δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος πιὸ φοβητσάρης ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν καὶ τίμιον αὐτὸν Ἰβάν.

Παρῆλθον οὕτω πολλαὶ ἑβδομάδες, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Τώνης προσεπάθει νὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν του ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ συλλογίζεται κάθε στιγμὴν τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν μικρὰν χαριτωμένην Μιμόζαν, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖ-πέρα, εἰς τὴν καλύβην τοῦ Σαὶν-Μαξίμ, θὰ ἐστενοχωροῦντο τόσον διὰ τὴν ἀπουσίαν του.

«Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μιλῆτε ἔτσι γιὰ τὸν ἐπιστάτη μας!» εἶπε ὁ Τώνης...»
(Σελ. 296, στ. 6'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 289.

Ἐσυλλογίζετο κάποτε καὶ τὸν πρίγκηπα, τὸν ὁποῖον δὲν ἔδλεπε παρὰ σπανιώτατα, διότι ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐξήρχετ' ἀπὸ τὰ δωμάτιά του, ὅπου μόνος ὁ Ἰβὰν ἠμποροῦσε νὰ εἰσέρχεται ὁπότε ἤθελε.

Ὁ Τώνης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι κάποιον μυστήριον ἔβαρυνε τὴν εἰκίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία, μὲ ὅλην της τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν τύρβην τόσων ὑπηρετῶν, ἐφαίνετο σκεπασμένη ὡς μ' ἕνα πένθιμον πέπλον.

Ἐπὶ τέλους, ἀπὸ μισόλογα ποῦ ἤκουεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὁ Τώνης ἔμαθεν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σέργιος Ἰβανώφ, χῆρος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὑπέστη τὸ προηγούμενον ἔτος ἕνα μεγάλο δυστύχημα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ. Κανεὶς ὅμως, — ἐκτὸς τοῦ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε ζηλοτύπως τὸ μυστικόν του, — δὲν ἐγνώριζε τί εἴδους ἦτον αὐτὸ τὸ δυστύχημα.

Τὸ μόνον γνωστὸν ἦτον, ὅτι τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀνεστάτωσε τὴν ζωὴν τοῦ πρίγκηπος, συνέβη εἰς τὴν Ρωσσίαν, καὶ ὅτι ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, κατὰ παραγγελίαν τῶν ἰατρῶν, ἐγκατέλειψεν ἀμέσως τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ κάμῃ μὲ τὴν θαλαμηγόν του τὸν γῦρον τοῦ κόσμου.

Τὸ ταξεῖδι αὐτό, ποῦ διήρκεσε σχεδὸν ἕνα χρόνον, ὠφέλησε πολὺ τὸν πρίγκηπα εἰς τὴν ὑγείαν. Ὁ Ἰβὰν μάλιστα ἔλεγεν, ὅτι τὸν ἔσωσεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Μετὰ τοῦτο κατέληξεν εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο, διὰ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χειμῶνος εἰς τὴν βίλλαν ἐκείνην, μὲ νέον ἐξ ὁλοκλήρου προσωπικόν, διότι οἱ ἰατροὶ τῷ εἶχον παραγγείλῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν νἀπομακρύνῃ ἀπὸ πλησίον του πᾶν ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ τῷ ὑπενθυμίζῃ τὸ δυστύχημά του. Οὕτως, ἐκτὸς τοῦ Ἰβάν, δὲν εἶχε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του κανένα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παρεστάθησαν κατ' αὐτό.

Ἐν τούτοις ὁ Τώνης ἦτο πεπρωμένον νὰ μάθῃ, νὰ μαντεύσῃ μᾶλλον, τί συνέβη.

Τὴν πρωίαν ἐκείνην, ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἐξέλθῃ, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα περίπατον μὲ ταμάξι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου Μαρτέν. Ἡ θελκτικὴ αὐτὴ γωνία τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς ἦτον ἡ προτίμησίς του, διότι ἡ ὡραιότης τοῦ τοπίου, τοῦ κάπως μελαγχολικοῦ, ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ πρίγκηπος.

Εἶχεν ἀναβῇ λοιπὸν εἰς ταμάξι του, ὅταν ἀντελήφθη, ὅτι εἶχε λησμονήσῃ τὴν ὀμβρέλλαν του. Καὶ διέταξε τὸν Τώνην ὁ ὁποῖος ἐστέκετο παρὰ τὴν θυρίδα, νὰ τοῦ τὴν φέρῃ.

Ὁ μικρὸς γκροὺμ ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν καὶ ἀνελθὼν τὴν κλίμακα, εὑρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρίγκηπος.

Ἔψαξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ εἶδε τὴν ὀμπρέλλαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἑστίας. Ἀλλ' ἐνῷ ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ τὴν πάρῃ, ἔμεινεν ἔξαφνα ἀκίνητος κ' ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἑστίας, μέσα εἰς ἕνα μικρὸν χρυσοῦν στρογγυλὸν πλαίσιον, εἶχεν ἰδῇ... τὴν εἰκόνα τῆς Μιμόζας!..

Ἅμα παρῆλθεν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκπλήξεως, ὁ Τώνης ἠθέλησε νὰ ἰδῇ μήπως ἦτο θῦμα καμμιᾶς πλάνης, καμμιᾶς ἐκτάκτου ὁμοιότητος. Ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὴν ἑστίαν τὸ μενταλλιὸν ἐκεῖνο καὶ παρετήρησε τὴν χρωματιστὴ μικρογραφίαν ποῦ εἶχεμέσα.

Ὄχι, ὄχι, ὁ Τώνης δὲν ἔκαμε λάθος. Τὴν εἰκόνα τῆς Μιμόζας ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια του. Ἦτον ὁλοζώντανη ἡ Μιμόζα, μὲ τὴς ὡραῖες ξανθές της μποῦκλες καὶ μετὰ γαλανὰ ὡς μυόσωτα ματάκια της...

«Ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος ζῇ!»

Τὸν κατέλαβε τότε ἓν ἀλλόκοτον αἴσθημα φόβου καὶ, τρέμων ὅλος, ἔσπευσε νἀφίσῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸ μενταλλιὸν ἐκεῖνο, ποῦ τοῦ ἐφαίνετο ὡς ἱεροσυλία νὰ τὸ κρατῇ εἰς τὰ χέρια του...

Ἀλλὰ συγχρόνως, ἡ φαντασία του ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ἀχαλίνωτη τρελλή.

Τί μυστήριον ἦτο αὐτό; Πῶς τὸ πορτραῖτο τῆς Μιμόζας εὑρίσκετο εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ πρίγκηπος Ἰβανώφφ;

Καὶ ἀμέσως, ὅλα τὰ περιστατικά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ μικρὰ Μιμόζα εἶχε περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ μπάρμπα Ρασκασσᾶ κ' εὑρίσκετο ἐλονὲν εἰς τὴν καλύβην του, ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην τοῦ Τώνη, ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεως τοῦ Ξένου μὲ τὸν μανδύαν, μέχρι τῆς δευτέρας του ἐμφανίσεως, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀτμάκατον τῆς θαλαμηγοῦ, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν μικρούλαν.

Δὲν ὑπῆρχε τώρα ἀμφιβολία.

Ἡ Μιμόζα εἶχε γίνῃ θῦμα κάποιου οἰκογενειακοῦ δράματος καὶ τὸ δρᾶμα αὐτό, τὸ ὁποῖον βεβαιότατα εἶχε προξενήσῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ πρίγκηπος Ἰβανώφφ, ὁ Τώνης ἐπληρίαζε νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ...

«Διατί αὐτὸ τὸ πορτραῖτο βρίσκεται ἐδῶ; ἠρωτοῦσεν ἀκαταπαύστως τὸν ἑαυτόν του, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ κάμῃ διὰ τῆς βίας τὴν ἀλήθειαν νἀναπηδήσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του.

(*Ἐπεται συνέχεια*) **ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α') Μαγικὴ Εἰκών

Ὁ κὺρ Μαθιὸς ἐκράτησε μιὰ στιγμὴ τὸ ζῶν του, διὰ νἀπαντήσῃ σὲ κάποιον ποῦ τοῦ μίλησε. Ἀλλὰ τὸν ἀκούει, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ. Ποῦ εἶνε κρυμμένος;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

		ΤΡΙΣ		
	Α	ΕΛ	Α	
ΣΤΙ	ΠΑ	Α	ΝΕ	ΛΑΣ
	Ε	ΣΤΗΡ	Ε	
		ΘΝΟΣ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

γ') Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκδιωκητοῦ τῆς Ἑπταλόφου

—Φθάνει σου, Μαρίκα!.. Σύ, Κατίνα, δὲν ἔρχεσαι νὰ φᾷς;

—Τί, μαμμά;

—Αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα!

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

L*s-c*nq-d**gts-d*-l*-m**n-s'-*ss *mbl*nt-m**s-n*-s*-r*ss*mbl*nt-p*s

Νἀγνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Πόσεις τοῦ 35ου φύλλου

α') Ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας.— β') Ὁ ὄνος εἶνε ὑπομονητικός. — γ') Le mépris da la mort est l'honneur de la vie. (Leni-épr-ist -ela-mor-tes-tlh onn-eur-del-avie.)

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ Κεφ. Β'.

ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΤΟ ΦΙΛΙ

Τί στὴν χαρά μας λάμψη δίνει,
Στὴ θλίψη μας παρηγορειά,
Τί τὴν ἐλπίδα ἀναστήνει,
Στὴν ἔρημή μας τὴν καρδιά;

Τί μᾶς γιατρεύει κάθε πόνο,
Μᾶς φέρνει μιὰ σειγμὴ καλή;
Ὤ, εἶν' αὐτό, αὐτὸ καὶ μόνο:
—Τῆς μάνας τὸ γλυκὸ φιλί!—

Ὅπου καὶ ἂν μᾶς ρίξ' ἡ τύχη
Στὴν ἄγνωστή μας τὴ ζωή,
Ὅ,τι δυστύχημ' ἂν μᾶς τύχη
Στοῦ χρόνου τὴ βαρειὰ πνοή,

Ὁ κόσμος ἂν μᾶς κατατρέχῃ
Ἐὰν κανεὶς δὲ μᾶς μιλῇ,
Ἡ μάνα πάντα, πάντα ἔχει
Νὰ μᾶς χαρίσῃ ἕνα φιλί!

Περνᾷ γοργόφτερος ὁ χρόνος,
Καὶ τὴν γερνάει, μὰ αὐτή.
Ἂν βρίσκεσ' ἔρημος καὶ μόνος
Κι' ἀπελπισία σὲ κρατῇ,

Ἀνοίγει τὴν θερμὴν ἀγκάλη
Καὶ τὴν καρδιά της τὴν καλή
Καὶ νά, εὐτύχησες καὶ πάλι
Τὴν ὥρα ποῦ θὰ σὲ φιλῇ!

Βύρων

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

Τὸ γελαστὸ κοριτσάκι μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια, κάθεται ἀναπαυτικὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ κάτασπρο φορεματάκι του φαίνεται πιὸ ἄσπρο μπρὸς στὸ κατάμαυρο φόρεμά μου καὶ τὰ ροδοκόκκινα μαγουλάκια του φαίνονται πιὸ κόκκινα μπρὸς στὸ ὠχρό μου πρόσωπο.

Μὰ σήμερα ἡ Λιλίκα δὲν εἶνε γελαστή· κυττάζει προσεκτικὰ πότε τὸ φόρεμά μου καὶ πότε τὸ δικό της, καὶ τὸ πενταετές μυαλό της βασανίζεται, συγκρίνοντας, νὰ βγάλῃ ἕνα συμπέρασμα. Φαίνεται ὅτι δὲν τὸ κατώρθωνε καὶ μὲ σιγανὴ γλυκειὰ φωνή, ρωτᾶει καρφώνοντας τὰ μάτια της μέσ' στὰ δικά μου.

—Γιατὶ φορεῖς ὅλο μαῦρα; Δὲν ἔχεις ἄλλο φόρεμα; Ἔχω ἐγὼ τόσα ὡραῖα ἀπὸ ὅλα τὰ χρώματα καὶ θὰ πῶ στὴ μαμά ἂν μ' ἀφίνῃ νὰ σοῦ δώσω.

Ἕνα σύννεφο πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτιά μου κι' ἔκρυψα τὰ δάκρυα φιλῶντας στὰ μαλλιὰ τῆ μικρή.

—Μὰ γιατὶ φορεῖς μαῦρα; ἐξακολούθησε ἡ Λιλίκα, ἀφοῦ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

—Γιατὶ δὲν ἔχω μπαμπᾶ.

—Δὲν ἔχεις μπαμπᾶ; Πῶς αὐτό; Ποῦ εἶνε, ρώτησε μ' ἀπορία, ἐν ᾧ τὰ μεγάλα της μάτια γίνονταν μεγαλύτερα καὶ ἐκύτταζαν περιμένοντας ἀπάντησι.

—Πέθανε.

—Πέθανε; δηλαδὴ τὸν ἔβαλαν στὰ χώματα, ὅπως καὶ τὴν καϋμένη τὴ γιαγιά, ποῦ τὴν πῆραν οἱ κακοὶ παπάδες; Κι' ἐδάκρυσαν τὰ μάτιά της.

—Ναί.

—Ἄχ τί κακὸ αὐτοί καὶ θὰ μοῦ πάρουν καὶ τὸν δικό μου μπαμπᾶ οἱ παπάδες;

—Ὄχι, ποτέ!

—Ἔ, τότε νὰ τὸν ἔχουμε μαζὶ μπαμπᾶ καὶ νὰ μὴ φορῇς πιὰ αὐτὰ τὰ κακὰ μαῦρα φορέματα καὶ νὰ μὴ ξανακλάψῃς. Θέλεις;

Καὶ μὲ τὰ δύο της χέρια ἀγκάλιασε τὸ λαιμό μου, ἀκκουμπώντας ἀπαλὰ τὰ χείλη της στὸ μάγουλό μου.

Ὅταν ἔσκυψα νὰ τῆ φιλήσω πάλι, εἶδα τὰ ματάκια της γεμᾶτα δάκρυα...

Ἔπειτα λένε πῶς τὰ παιδιὰ δὲν πονοῦν.

Ἰδιότροπη

ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

Ἐπιμελεῖς καὶ αἱ δύο ἀξαδέλφαι, ἀλλὰ διαφόρου χαρακτῆρος. Ἡ Μαρία ἦτο φύσις ζωηρὰ καὶ ἀνήσυχος, ἡ δὲ Σοφία ἤρεμη σὰν πρωβιτάκι. Ἔκαινε βέβαια κάποτε κι' αὐτὴ τρέλλες, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ μὴ ἀποτελῇ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος καὶ προπάντων παρασυρομένη ἀπὸ τὴν Μαρίαν. Κι' ἐντούτοις ὅταν ἐπαιρνάν ἔλεγχους, ἡ καϋμένη ἡ Σοφία εἶχε πάντα στὴ διαγωγὴ μικρότερον βαθμόν, ἀπὸ τὴν τρελλὴ Μαρίαν. Διότι ἡ τελευταία ἦτο μᾶλλον εὐαίσθητη καὶ ἐπιδεξία.

Ὅταν ἡ διδασκάλισσα τὰς ἀνέκρινε δι' ἀταξίας, ἡ Μαρία δὲν ὡμολόγει ποτέ, διεμαρτύρετο, ἔκλαιε. Ἐνῶ ἡ Σοφία ὠχρά, ἀλλὰ μὲ σταθερὰν φωνήν, ὡμολόγει τὴν συμμετοχήν της εἰς τὸ ἔγκλημα. Κι' αὐτὸ τὸ θάρρος της προκάλει τὴν μῆνιν τῆς διδασκαλίσσης της· «κύτταξέ την! τολμᾶ νὰ τὸ λέγῃ κι' οὔτε δὲν κοκκινίζει! Τοὐλάχιστον αὐτὴ (ἔδειχνε τὴ Μαρία) ἔχει λίγη ἐντροπή, προσπαθεῖ νὰ σκεπάσῃ τὸ πρᾶγμα». Καὶ ἔτσι ἡ μὲν Μαρία ἐσυγχωρεῖτο πάντοτε διὰ τελευταίαν φοράν, διότι «κάτι καλὸ ἀπελείπετο ἀκόμη σ' αὐτή». Ἡ δὲ Σοφία ἐτιμωρεῖτο ὡς «ὅλως διόλου πλέον»... Καὶ ἡ μέν, ἀφοῦ διαβεβαίωνε πρῶτα τὴν ἐξαδέλφη της ὅτι λυπεῖται γιὰ τὴν τιμωρίαν της, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀνησία της φταίει, ξανάρχιζε ν' ἀτακτῇ μὲ μεγαλύτερην δρεξιν· ἡ δὲ ἄλλη ἡσυχα-ἡσυχα ἔγραφε τὴν τιμωρίαν της.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΦΙΛΑΣ ΜΟΥ

Ἦλθε τὸ ταχυδρομεῖον. Ἠνοίχθησαν αἱ ἐφημερίδες. Ἄχ νὰ καὶ ἡ Διάπλασις! Ὅπως ὅλοι σέβονται τὰ πρωτεῖά μου ἐπ' αὐτῆς, ἐπῆρε κάθε μου ἀδέλφι τὴ δουλειά του καὶ μ' ἀφῆκαν νὰ τὴν διαβάσω. Ἡ καρδιά μου ὅμως δὲν βαστᾷ καὶ βιαστικὸ κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τοὺς πληρώσω τὴν εὐγένειά των, ρίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ ματιὲς ὅπου πιὸ πολὺ μ' ἀρέσει. Νὰ καὶ πάλιν 'μοῦ ζητοῦν Μυστικά, καὶ ἐξετάζουν γιὰ μένα. Ἂς εἶνε ὅλαι των καλὰ καὶ πάντα φίλαι. Καὶ τὴν περνῶ εἰς τὸν πιὸ μικρό. ποῦ εἶνε ὁ ἀνυπόμονος. Βγαίνω στὸν ἐξώστη μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι μὲ τὴν δροσοῦλα καὶ μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης θὰ μεταφερθῶ εὐκολώτερα κάπου μακρόν, ἐκεῖ ὅπου μόνον τὸ πνεῦμα φθάνει, κ' ἔτσι θὰ ἔβλεπα τὴν *Χάριτα*, τὴν *Νησιωτοπούλαν*, τὸ *Χιόνι* τοῦ *Μπιζανίου* καὶ τόσας ποῦ μοῦ ζητοῦν Μυστικά, ἐκεῖ ποῦ εἶνε καὶ εὑρίσκονται. Καὶ παίρνω τὴν ἀπόφασι, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα λεπτά, νὰ τοὺς ἐξηγηθῶ. Φέγγει τὸ φεγγάρι μὲ ὅλη τὴν ἔντασί του ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ οὐρανοῦ καὶ σείονται ἡ χουμαδιὲς ἀπὸ τὸ βραδυνὸ ἀεράκι· ὁ εὐπάλυπτος—τὸ καμάρι μας—μοῦ πετᾷ στὰ μοῦτρα ἕνα φύλλο του, ἐνῶ κάτω τὰ χαμόσπιτα ἀφίνουν ὅλη τὴ γλύκα τοῦ φωτὸς νὰ τὰ λούῃ μέσα κι' ἔξω.

Ὅλα γύρω μου μιλοῦν, μιλᾷ καὶ τὸ ὄργανο ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῆς ἀδελφῆς μου, ποῦ παίζει ἡσυχα-ἡσυχα καὶ βαθειὰ-βαθειὰ τὸ «Il brosiato» τοῦ Meyerbeer. Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐταξείδευα στὴ γειτονική μας πόλι, ποῦ τόσοι τὴν ἐπισκέπτονται ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Φαντάσθηκα μιὰ τέτοια βραδυά, ὅταν αἱ διάφοροι Μαρίαι ἔκλαιαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Θεοῦ μας. Ὦ μουσική! Φαίνεται πῶς ὅλοι ἐπηρεάσθησαν ἀπ' αὐτὴν καὶ ἕνας-ἕνας ἤρχετο πλάϊ μου, μὲ τὸ μάτι πρὸς τ' ἀστέρια.

Λοιπὸν νὰ μὴ ξεχάσω νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ, ἀγαπητὴ φίλαι· νομίζω ὅτι μοῦ συμβαίνει κάτι, ποῦ πλησιάζω τοὺς σκώληκας· παθαίνω κι' ἐγὼ δηλαδὴ μίαν ἀποδερμάτωσιν, δι' αὐτὸ πρὸ καιροῦ ἔπαυσα νὰ σᾶς μιλῶ, χωρὶς νὰ παύσω νὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι καὶ νὰ σᾶς ἀγαπῶ.

Ἀνθιωμένη Βαμβακιά

ΜΗΤΕΡΑ

Στοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ τὸ προσκεφάλι
Γέρνει ἡ μητέρα του καὶ ἀπαλά
Ἐπάνω στὸ ὁλόχρυσο κεφάλι
Μὲ προσοχὴ μεγάλη τὸ φιλᾷ.

Ποιὸς ξέρει πόσες μέρες περιμένει,
Ποιὸς ξέρει πόσες νύχτες ξαγρυπνᾷ
Καὶ περιμένει, κι' ὅλο περιμένει
Μ' ἀλλοίμονο! Ἐκεῖνο δὲν ξυπνᾷ.

Καὶ κάπου κάπου κάτω γονατίζει,
Τὰ μάτια της κυττοῦνε τὸν σταυρὸ
Καὶ μὲ κατάνυξι τὴν προσευχὴ ἀρχίζει....
Προσεύχεται γιὰ τ' ἄρρωστο μικρό.

Κι' ὅταν τὴν προσευχή της τελειώνῃ
Μέσα στῆς μαύρης νύκτας τὴ σιγή,
Σηκώνεται καὶ στ' ἄρρωστο σιμώνει
Καὶ περιμένει πάλι τὴν αὐγή.

Μὰ ἐνῶ πάλι προσηύχετο μιὰ μέρα,
Μία φωνὴ τὴν κράζει σιγανά.
Εἰς τὸ κρεββάτι βλέπει ἡ μητέρα
Τὸ ἄρρωστο, ποῦ τῆς χαμογελᾷ.

Τρέχει, στὴν ἀγκαλιά της τὸ ἀρπάζει
Καὶ τὸ φιλᾷ καὶ πάλι τὸ φιλᾷ
Καὶ μ' ἀνακούφισι ἀναστενάζει
Καὶ δάκρυ ἀπὸ τὸ μάτι της κυλᾷ.

***

Εἶνε ἀδύνατο νὰ δώσῃς πίσω
Ὅ,τι σὲ μιὰ μητέρα χρεωστεῖς
Γι' αὐτὸ πρέπει μὲ ὅλη τὴν ψυχή σου
Νὰ προσπαθῇς νὰ τὴν εὐχαριστῇς.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Μιὰ φορά, τέσσαρο - πέντε παιδιὰ τοῦ δρόμου, καθόγταν ὁλόγυρα ἀπὸ ἕνα γλύκισμα, χωρὶς ὅμως κανένα ἀπ' αὐτὰ νὰ τὸ ἀγγίζῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτυχε νὰ περνᾷ ἕνας ἱερεύς, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν τὰ παιδιὰ εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν, ἐπλησίασε καὶ τὰ ρώτησε.

—Τί κάμνετε αὐτοῦ;

Τὸ ζωηρότερον τοῦ ἀπήντησε:

—Συμφωνήσαμε, ὅποιος πῇ τὸ μεγαλήτερο ψέμμα, νὰ φάῃ τὸ γλυκὸ καὶ τώρα ὁ καθένας λέει τὸ δικό του.

Ὁ καλὸς ἱερεὺς προσκάπθησε ν' ἀπομακρύνῃ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ ψεῦδος, εἰπὼν εἰς αὐτά:

— Σᾶς *συμβουλεύω, παιδιά μου*, ν' ἀποφύγετε ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ ψεῦδος. Ὅταν ἐγὼ ἤμουν σᾶν καὶ σᾶς, οὐδέποτε ἔλεγα ψέμματα.

Τὸ ἐξυπνότερον ἀπὸ τὰ παιδιά, ὅταν ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἱερέως, ἐκτύπησε τὰ χέρια του κ' ἐφώναξεν:

— Ἐκέρδισε ὁ ποπᾶς! Δόστε του τὸ γλυκό!

Ἀμαρυλλὶς τῆς Παμβώτιδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρὸς τὸν Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον.

Τί σοῦρθε καὶ μᾶς ἔστειλες
Ὁλόκληρο καρβέλι,
Καὶ τώρα ὁ καθένας μας
Ἀπὸ τοὺς δυό, θὰ θέλῃ
Νὰ πάρῃ καὶ τὴν φίχα του,
Νὰ πάρῃ καὶ τὴν κόρα,
Καὶ θὰ πιαστοῦμε ἀπ' τὰ μαλλιά,
Καί... χώρισέ μας τώρα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

***

—Νίκο, γιατὶ δὲν θέλεις νὰ δείξῃς τὴ γλῶσσά σου στὸ γιατρό;

—Γιατὶ τὴν ἔδειξα τὸ πρωὶ στὸ δάσκαλο καὶ μὲ τσάκισε στὸ ξύλο!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24***) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἀδετος δρ. *7*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος δρ. *8*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9ην Αὐγούστου 1916.

Κουκουρίκου, σοῦ ἐνέκρινα τὸ νέον ψευδώνυμον καὶ εὐχομαι νὰ φιγουράρῃ συχνότερα ἀπὸ τὸ παλιό. Μὰ βέβαια ποῦ σ' ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ τότε· δὲν τῶξερα ὅμως ὅτι εἶσαι καὶ λιγάκι τεμπέλα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μοῦγραψες οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ πέρσυ. Ἔλα τώρα! καὶ ἡ τεμπελιὰ περνᾷ μὲ τὴν ἡλικία... Ἀλήθεια;

Τὸ *Ἀήττητο Εὐζωνάκι* μὲ προσφωνεῖ εἰς τὰ γράμματα του: «Γλυκειὰ μάννα Διάπλαοις!» Καὶ ἀπὸ κάτου ὑπογράφεται «Ὁ υἱός σου». Ἔτσι, λέγει, θὰ ἐπρεπε νὰ μοῦ γράφουν, σὰν παιδιά μου, ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ κ' αἱ συνδρομήτριαι. Ναί, πολὺ τρυφερό, πολὺ ἐμορφο. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τὸ ἐπιβάλλωμε! Ἕνας ἄλλος μπορεῖ νὰ τοῦ ἀρέσῃ νὰ γράψῃ ἀλλοιώτικα.—Ὄχι, εἰς τὸ «Διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.» σημειώνω γενικῶς ὅλα τὰ κομμάτια ποῦ λαμβάνω, ἡ ἀναγραφή των ἐκεῖ δὲν σημαίνει καὶ ὅτι ἐνεκρίθησαν πρὸς δημοσίευσιν.

Νὰ καὶ ἡ *Μαρία Ι. Γερ.*, ποῦ ἐνῶ εἶνε μία ἀπὸ τὰς πιὸ ἐνδιαφερούσας φίλας μου, δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρόν... ἀπὸ δεκέμβριον! Μὰ τί, κανένα θηρίο εἶμ' ἐγώ;—Τελοσπάντων, χαίρω ποῦ κατενίκησε τὴν δειλία της καὶ ἔξ πάρῃ τώρα καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰλληλογραφοῦμεν, διότι βλέπω, ὅτι γράφει πολὺ εὔμορφα.—Τὰ γαλλικὰ αἰνίγματα ποῦ μοῦ στέλλει, δὲν θὰ τὰ δημοσιεύσω· ὄχι διότι δὲν ἔχει ψευδώνυμον,—εἰς τοὺς Ἔδδ. Διαγωνισμοὺς ἐπιτρέπεται καὶ μὲ τὸ ὄνομα.— ἀλλὰ διότι εἶνε παιγνιωστα.

Ὕμνε τῆς Ἐλευθερίας, ἄμα μαζεύσῃς κάμποσα τετράδια Μ. Μυστικῶν, θὰ θελήσῃς βέβαια νὰ τὰ δέσῃς, νὰ τὰ κάμῃς Λεύκωμα. Καὶ φυσικά, τότε θὰ ταριθμήσῃς, 1, 2, 3, 4 κτλ. Γι' αὐτὸ κάθε τετράδιο γράφει ἐπάνω «ΑΡΙΘ...» Ἐννόησες τώρα, ὅτι τὸν ἀριθμὸν δὲν τὸν βάζει ἐκεῖνος ποῦ στέλλει τὸ τετράδιον, ἀλλ' ἐκεῖνος ποῦ τὸ λαμβάνει

Ἡ Πατρὶς τῶν Ἡρώων μοῦ γράφει: «Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς *Φραούλας*, ἂν μετεξὺ τῶν συνδρομητῶν σου, ὑπάρχῃ κανεὶς νὰ ἔχῃ ἕνα ἰδανικὸν φίλον, τῆς ἀπαντῶ, ὅτι ἐγὼ ἔχω ἕνα τέτοιον πολύτιμον θησαυρόν, διὰ τὸν ὁποῖον εἶμαι πολὺ ὑπερήφανη καὶ δὲν θὰ τὸν ἀντήλλασσα μὲ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Γιὰ μένα, ὁ εἰλικρινὴς φίλος εἶνε μιὰ μεγάλη εὐτυχία! Τί σοῦ χρησιμεύουν δόξες καὶ πλοῦτη, ὅταν περιστοιχίζεσαι ἀπὸ κόλακας; δηλαδὴ τοὺς χειροτέρους σου ἐχθρούς, ἢ ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ ἀδιαφοροῦν διὰ σὲ ἢ σὲ μισοῦν;»

Χαίρω πολύ, *Ἀγριοβιολέττα*, ποῦ σοῦ ἄρεσε τόσο ἡ «Μητέρα» τοῦ κ. Κώσκα Λ. Ναί, ἦταν πολὺ εὔμορφα, πολὺ στοργικὰ γραμμένη καὶ μὲ τὸ δίκηό της ἐνδυσιάσθη καὶ ἡ ραμμά σου ποῦ τὴν ἐδιάβασε. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶνε, πρῶτα πρέπει νὰ χαιρετήσῃ κανεὶς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας κ' ἔπειτα τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους, ὅσους γνωρίζει πολύ. Δὲν πειράζει λοιπὸν ἂν θὰ δώσῃ τὸ χέρι του ἐπὶ ὁ οἰκοδεσπότη πρὶν ἀπὸ τῆς ξένες κυρίες.

Ὁ *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* μὲ παρακαλεῖ νὰ πῶ στὸν *Δοξασμένον Ρῆγον*, ὅτι τὸν εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὰ καλά του λόγια γιὰ τῆς «Συμβουλές», καὶ τοῦ εὔχεται νὰ μὴ τοῦ λείψῃ ποτὲ ὁ τέλειος, ὁ ἰδανικὸς φίλος.

Κυματοβόλε Ποσειδῶν, ἄλλο ὑπερέττα καὶ ἄλλο ὄπερα (ἢ μελόδραμα.) Ἡ ὑπερέττα εἶνε κωμῳδία ἢ φάρσα μὲ ἐλαφρὰν μουσικήν, ἐνῶ ἡ ὄπερα, τὸ μελόδραμα, εἶνε δράμα μὲ μουσικὴν σοβαράν. Εἰς τὴν ὄπεραν εἰμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ κανεὶς ἀζημίως. Εἰς τὴν ὑπερέτταν ὅμως, ἡ φάρσα συνήθως εἶνε ἄσεμνη, ἀνοικτή. Κάνουν καὶ ἀστεῖα χοντρὰ καὶ ἀναιγνιγμοὺς ποῦ δὲν εἰρειράζουν. Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι καλλίτερα θὰ ἔκαμναν νὰ σὲ ἀφίνουν εἰς τὴν τραγῳδίαν παρὰ εἰς τὴν ὑπερέτταν. Πέντε μιὰ τραγῳδία θὰ εἶνε πιὸ σεμνὴ καὶ πιὸ διδακτικὴ ἀπὸ μίαν ὑπερέττα.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀφρικανικὲ Λέον!* Ἀλήθεια, ἔφθασες εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου καὶ ὅταν ἔφεραν τὸν παπᾶν διὰ νὰ σὲ κοινωνήσῃ, ἐζήτησες χαρτὶ καὶ πέννα καὶ μοῦ ἔγραψες ἐκεῖνα τὰ λόγια, τὰ γεμάτα ἀγάπην ;.. Πῶς εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν, ποῦ μοῦ ἔπωσε ἕνα τόσο καλὸν φίλον! Νὰ μοῦ ζήσῃς, παιδί μου!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ***Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, Γυθειωτάκι, Βουλγαρομάχος Ἑλληνίς, Ἐγγλεζάκι, Ἀσκὴρ τοῦ Βέγα, Μικρὸς Πρόσκοπος, Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, Ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους καὶ Τρελλὸς Κεφαλλωνίτης,*** —Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ὁ εὐφυὴς ὀνειροκρίτης».—Μία ἔξυπνος ἀπάντησις».—«Ἡ *ἐχεμύθεια κατὰ τὸν πόλεμον*» κτλ.—«Σύγκρισις».—«Ἐν *ἀνέκδοτον*».—«Ἀστερίσκοι».—«Ξέθωρες γραμμές».—«Ὁ ψαρᾶς» —«Ἀλφόνσος ὁ Ε'».—«Ταξείδιον μέχρι Ναυπλίου».—«Κυνηγὸς καὶ Καλόγηρος».—«Νυκτερινὴ Περιπέτεια».—«Ἡ ἀπιστία τοῦ προβολέως» —«Αὐτοθυσία ὑπηρέτου».—«Διαπλασίτις».— «Ἡλιοβασίλεμα».—«Τὸ ἀδικοσκοτωμένο παλληκάρι».—«Ὁ τραγουδιστής».—«Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἔδδ. Διαγωνισμούς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:—ἡ *Τροπαιοῦχος Ἑλλάς* (0) μὲ *Πρόμαχον τῆς Ἠπειρώτου, Θαλασσοκοῦλι τοῦ Στόλου, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Ἐνδοξον Ἑλλάδα, Μπαρουτοκαπνισμένην Ἑλλάδα, Μεγάλην Ἑλλάδα, Ὀνειρόδη Ἑλλάδα, Φιλάτην Ἑλλάδα, Δοξασμένην Ἑλλάδα, Κάκιαν, Ἀετιδέα, Κυπριακὸν Ἀστέρα.*—Τὸ *Γυθειωτάκι* (0) μὲ *Κλέφτικο Βόλι, Ἱππέα τοῦ Θανάτου, Χιόνα τοῦ Μπιζανίου.*—Τὸ *Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων* (0) μὲ *Ἀάτριν τοῦ Βενιζέλου, Ἐνδοξον Γαλλίαν, Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου*, καὶ μὲ ὅλους τοὺς φιλελευθέρους καὶ Ἀνταντοφίλους.—Ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* (0) μὲ *Νέραιαν, Κόρην τῶν Κυμάτων, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων.*—ἡ *Μυρσίνη* (0) μὲ *Μελιγγοκλίαν, Γερμανόπαιδα, Ἐνδοξον Κάϊζερ.*—ἡ *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν, Φραούλαν, Ἀλιέα τῶν Μαργαριτῶν.*—ὁ *Στέφανος τῆς Νίκης* (0) μὲ *Πόδον τοῦ Κωνσταντίνου, Γεώργιον Α', Γερμανόπαιδα.*—τὸ *Παμπόνηρο Διαβολάκι* (0) μὲ *Ἕλληνα Καβούρ, Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος, Ξενιτευμένην Κορφιατοπούλαν, Κισσόν, Μενεξέν.*—ἡ *Ἀγριοβιολέττα* (0) μὲ *Μαρίαν—Δολόρες, Κλέφτικο Βόλι, Τραγουδὶ τῆς Λευτεριᾶς, Κάκιαν Μίαν Τρελλούλαν, Ἐγγλεζάκι, Νόραν.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Τσαρλατάνος*, ἀ. (ΧΝ) *Δοξασμένο Στέμμα*, ἀ. (ΠΜ). *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, ἀ. (ΓΚ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους: τῆς: *Βουνὸ τῆς Μανολιάσας* (ἔστειλα· εὐχαρι-

ατῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Γερμανόπαιδα* (τετράδια ἔστειλα') *διάστυτα Ἀστέρα* (βιβλίον ἔστειλα' χιοστίσματα στὸν ἀδελφό σου καὶ περιμένω') *Ἡρωίκην Κρήτην* (ἔστειλα') *Ζιζανάκι* (ἔστειλα') *Ἀνδρειωμένον Κουραμπιὲν* (ἐλήφθησαν ὅλα') *Κωνστ. Γ. Ρ.* (ἐγέλασα μὲ τὸ πάθημά σου, τοῦ μοῦ τὸ περιγράφεις ἔτσι νόστιμα· ἀλλὰ αὐτὰ συμβαίνουν') *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (τώρα ποῦ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον τῆς ἀρεσκείας σου, κάμε το νὰ φαίνεται συχνά') *Τιάρκον* (ὁ *Ἕλλην Καβοῦρ* δρείλει πράγματι κάμποσα τετράδια Μ. Μυστικῶν' ἀλλὰ κάτι ἐμπόδιον θὰ τοῦ ἔτυχε βέβαια καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὰ στείλῃ, διότι εἶνε πολὺ ἀκτικός') *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἔστειλα· πέρασε τὸ δοντάκι ;) *Λευκὸν Κρίνον* (νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν τοῦ καλοῦ σου πάππου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεις καὶ τὴν γνωριμίαν μου· ὑραῖο τὸ γραμματάκι σου') *Φρίξον* (ἀπαντῶ καὶ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις') *Εὐγενῆ Ἱππότην* (ναί, εἰς τὴν 457 ἄσκησιν ἔγεινε λάθος· ἀντὶ θῆτα, ἐγράφη βῆτα· ἀλλὰ ἐννοεῖται εὐκόλως, διότι δὲν ὑπάρχει β εἰς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους') *Μελαγχολίαν* (ἔκαμες καλά') *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ* (ὄχι ἀκόμη· διότι εἰς τὸ ἄθροον βραβεῖον δὲν ὑπολογίζονται τὰ Εὔσημα, ἀλλ' ὁ κλασματικὸς ἀριθμὸς ποῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ βραβεῖον ἢ τὸν ἔπαινον· σὺ ἔχεις ἤδη ἕως τώρα τέσσαρας ἐπαίνους, δηλαδὴ $^{4}/_{32}$ τῆς μονάδος· ὥστε σοῦ λείπουν ἀκόμη $^{28}/_{32}$. Ἰδὲ καὶ τὸν Ὀδηγόν') *Χάριν* (εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ζημοσιεύσω τὸ γράμμα σου') *Ἔνδοξον Κάϊζερ* (ἔστειλα') *Μικρὸν Τζόκεϋ* (εὖχομαι περαστικά') *Γρελλὴν Ζανθούλαν* (ἔστειλα, χαίρω ποῦ σοῦ ἔδωσε τόσον ἡ Νάδια') *Νικ. Ἐλ. Δ.* (ὁ Ὀδηγὸς τὰ λέγει ὅλα') *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* (ἂν εἶνε καθαρά, εἰμπορεῖς νὰ τὰ μεταχειρισθῇς') *Πειρακτήριον* (συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἀπόλυσίν σου· καὶ πολὺ χαίρω ποῦ θὰ μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ γράφῃς πάλιν συχνά') *Ἄνθος τῶν Λειμώνων, Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος, Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπταλόφου, Μουρμούρισμα τῶν Φύλλων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8ην Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Ὀκτωβρίου

472. Δεξίγριφος

Εἰς ἕνα δένδρον καρποφόρον ἔδεσα
Ζῶον οἰκιακόν
Κ' εἶδα νεράκι, μὲ παλλὴν μου ἔκπληξιν,
Νὰ τρέχῃ δροσερόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

473. Συλλαβόγριφος

Μπρόστὰ στὴν γῆ ἂν βάλῃς
Ἄρθρον πληθυντικὸν
Καὶ πίσω ἀντωνυμίαν,
Προβάλλει σπὸ λεπτὸν
Μέρος ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀκτῖνος Ἡλίου

474. Στοιχειόγριφος

Ἔνδοξος κι' ἀρχαία πόλις
Ἐν τῷ ἅμα θὰ χαθῇ
Καὶ θἀναβλαστήσῃ μόλις
Κάποιο δημητριακόν,
Ἕνα γράμμ' ἂν προστεθῇ
Εἰς αὐτὴν ὡς ἀρχικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

475. Στοιχειοτονόγριφος

Ἐν ἀγώνισμα ὡραῖον
Καὶ ὀρχαῖον ἐὰν πράσῃς
Καὶ τοῦ ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι
Καὶ τὸν τόνον καταιδάσῃς,
Θὰ ἴδῃς μὲ θαυμασμὸν
Ἕνα ζῶον οἰκιακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευκεριᾶς

476. Ψαροκόκκαλον

* * * \